

بررسی پدیده وحی و شبهات پیرامون آن

آزاده عباسی*

چکیده: از زمان نزول قرآن در موضوع وحی شبهه‌هایی مطرح و براساس معیارهای درون‌دینی و برون‌دینی پاسخ‌هایی نیز ارائه شده است.

ارتباط میان انسان به عنوان ماده سفلی با عالم علیا، نوع این ارتباط به لحاظ قالب الفاظ و قالب معنا، سنخ القای آن بر پیامبران الهی و به صورت خاصی بر پیامبر خاتم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، تجربی بودن پدیده وحی و قابلیت بسط و گسترش آن، معانی متعدّد وحی و یاکاربردهای متعدّد از یکمعنی واحد برای وحی از جمله شبهاتی است که به صورت پرسشی مطرح، و تنی چند از اساتید دانشگاه پاسخ داده‌اند.

در خصوص پیامبر خاتم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الفاظ و معانی قرآن، هر دو از جانب خداوند بر قلب رسول اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نازل شده و پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ برای بازگو کردن عین الفاظ نازل شده شتاب می‌کرده‌اند. در قرآن تصریحاتی به نزول لفظی و معنایی وجود دارد.

*. دانشجوی دکتری رشته علوم قرآن و حدیث، دانشکده تهران.

قول ثقیل، تحدی قرآن نیز از مباحث مطرح شده می باشد.

کلیدواژه‌ها: وحی / مفهوم وحی / وحی - شبهه‌ها / نزول قرآن / نزول
الفاظ / نزول معانی / القاء بر قلب پیامبر / تحدی.

از دیرباز، پیرامون پدیده وحی شبهات گوناگونی مطرح بوده است. حتی سابقه طرح شبهه در خصوص پدیده وحی را می توان در زمان نزول قرآن کریم نیز یافت؛ آن زمان که کسانی می گفتند که قرآن چیزی جز یک شعر و پیامبر کسی جز یک شاعر نیست. (حافه (۶۹) / ۴۱) در طول قرون متمادی، همواره بوده اند کسانی که با پدیده وحی با دیده تردید نگریده اند و سؤالاتی را پیرامون آن مطرح کرده اند. این افراد یا دیدگاه غیرمؤمنانه و برون دینی داشته اند یا دیدگاه درون دینی داشته و از زمره مسلمانان بوده اند. البته هر دو گروه با پاسخهایی از سوی علماء و دانشمندان مسلمانان مواجه شده اند.

در دوران معاصر نیز که: «وحی آن چیزی است که پیامبران عرضه کرده اند و در حقیقت، انعکاس افکار درونی ایشان است. الفاظ و عبارات قرآن کریم و حیانی نیست؛ بلکه معانی بر قلب رسول اکرم ﷺ القاء شده و آن حضرت خود آن معانی را در قالب الفاظ درآورده است.» ظاهراً این تفکر برای اولین بار از سوی معمر بن عباد سلمی (م ۲۲۸) مطرح شده است. و بعدها دیگران نیز این سخن را به گونه های دیگر تکرار کرده اند.

آنچه در ادامه می آید، حاصل گفتگویی است که حول موضوع وحی و شبهات پیرامون آن، با برخی استادان دانشگاه انجام شده است.

سؤال: در خصوص ارتباط میان ماده سفلی (انسان) و عالم علیا توضیح دهید.

آقای دکتر معارف:

با فرض آنکه انسان یک موجود مادی صرف و تکبُعدی و تکساحتی باشد،

فرض ارتباط دو جانبه بین عالم اعلی و عالم مادّی و انسان فرض بسیار دشواری خواهد بود. تنها ممکن است یک رابطه یک سویه و یک جانبه‌ای را تصوّر کرد که عبارت است از القای قوانینی از عالم غیب بر طبیعت، ﴿طوعاً أو کراهاً﴾ (آل عمران ۲) / ۸۳) و اتفاقاً این یکی از معانی وحی هم می‌تواند باشد؛ چون می‌فرماید: ﴿و أوحی فی کلّ سماء أمرها﴾ (فصلت ۴۱ / ۱۲) یا می‌فرماید: ﴿یومئذ تحدّث أخبارها بأن ربّک أوحی لها﴾ (زلزله ۹۹ / ۴) و از این مسئله گاهی به هدایت تکوینی یا هدایت عامّه هم تعبیر می‌شود.

اما با فرض آنکه بتوان برای انسان به عنوان یک موجود از موجودات عالم طبیعی، روحی و نفسی مجرد اثبات کرد، در آن صورت، دیگر ارتباط انسان به دلیل خاصیت وجودی که دارد، در خصوص دریافت پیامهای غیبی، ارتباط میسرتری خواهد شد و حتی یک رابطه دوسویه خواهد بود؛ یعنی انسان می‌تواند از جهان غیب به شکل الهام یا وحی، پیامهایی را دریافت کند؛ همان‌طور که این قدرت را دارد که درخواستهای خود را به شکل دعا به عالم بالا ارسال کند. با چنین تفسیری از انسان، راه انسان به عالم بالا چه به لحاظ گیرندگی پیامها و الهامات و چه به لحاظ عرضه مطلوبات خود، راه مسدودی نیست. باید گفت که جهان‌بینی‌های دینی یک چنین ارتباطی را به رسمیت شناخته‌اند.

سؤال: این ارتباط با عالم بالا در قالب الفاظ بوده است یا در قالب معانی؟

آقای دکتر پهلوان:

در جهان آفرینش، امور بسیاری وجود دارند که حقیقت آن بر ما روشن نیست. یکی از این امور وحی است. مرحوم علامه طباطبایی در خصوص وحی، کتابی دارند که عنوان آن وحی یا شعور مرموز است. البته همین معنای رمزی که در تعریف لغوی وحی ذکر می‌کنند، در واژه مرموز توسط مرحوم علامه آمده است.

شعور مرموز نوعی از شعور است که مثل آن را نمی‌توان در سایر علوم و ادراکات یافت. به هر حال، شگفتیهای بسیاری در جهان آفرینش وجود دارد که یکی از آنها وحی است. یک طرف آن به خالق جهان هستی مربوط می‌شود و یک طرف آن هم به قلب انبیاء و اولیاء. حقیقت آن است که ما نمی‌توانیم ادراک شفاهی از وحی داشته باشیم و علامه به درستی فرموده‌اند: «شعور مرموز». اما این مطلب که آیا وحی جنبه لفظی دارد یا معنوی، در پاسخ باید بگوییم:

وحی بر بسیاری از انبیاء، جنبه معنوی داشته و جنبه لفظی نداشته است؛ مثلاً در تورات یا در انجیل یا در کتب مقدسه پیامبران قبلی، معنا القاء شده و به کلمات و الفاظ پیامبران بیان شده است و در حقیقت، کلمات آن مربوط به پیامبران است. اما در مورد پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله وضعیت به گونه‌ای دیگر است. در خصوص ایشان هم لفظ و هم معنا بر قلب مبارک پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله نازل شده است. این کلام حق است که بر زبان پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله جاری شده است؛ اما در خصوص بسیاری از انبیاء گذشته چنین نبوده است که هم معنا بر قلب پیامبر صلی الله علیه و آله القاء شده باشد و هم لفظ و آن پیامبر با الفاظ خود معانی را بیان کرده است.

سؤال: در خصوص اینکه وحی بر سایر انبیاء غیر از نبی مکرم اسلام از سنخ القای معانی بوده یا الفاظ، اگر نکته‌ای هست، بفرمایید.
آقای دکتر معارف:

پیرامون این مطلب دو نکته به نظر می‌رسد: نکته اول اینکه درباره سایر پیامبران اولوالعزم مثل حضرت موسی که صاحب تورات است یا حضرت عیسی که صاحب انجیل است، دقیقاً مشخص نیست که عبارات اولیه تورات و انجیل به پروردگار انتصاب دارد یا نه؛ یعنی این مسئله یک نکته قطعی نیست. محتمل است که حتی تورات و انجیل هم، الفاظ و عباراتشان منتسب به پروردگار باشد. فقط

وقتی الفاظ و عبارات تورات و انجیل با الفاظ و عبارات قرآن مقایسه می شود، اعجاز الفاظ قرآن کریم امری انکارناشدنی است. البته باید توجه داشت که معجزه پیامبرانی مثل حضرت موسی و حضرت عیسی، اموری غیر از کتاب مقدسشان بوده است.

نکته دوم اینکه: بر رسول اکرم صلی الله علیه و آله دو نوع وحی شده است: یکی وحیهایی است که از سنخ القای معانی بوده است بر قلب مبارک نبی اکرم صلی الله علیه و آله و آن حضرت این معانی وحی شده را با الفاظ خود به زبان آورده‌اند که از این نوع وحی به وحی غیرقرآنی تعبیر می شود. به بیان مرحوم علامه عسکری «وحی بیانی». آنچه ارتباط با تفاسیر و تبیین آیات قرآنی دارد، ماهیتاً از این جنس است. در آیات قرآن کریم هم به این نوع وحی اشاره شده است. در آیات سوره قیامت آمده است که: ﴿ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ﴾ (قیامت (۷۵) / ۱۹)

از سویی دیگر، برخی از آیات قرآن کریم پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله را این گونه مورد خطاب قرار می دهد که: ﴿وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ﴾ (نحل (۱۶) / ۲۴ و شبیه به این معانی در سوره جمعه آمده است: ﴿يَعْلَمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ﴾ (جمعه (۶۲) / ۲) حکمتی که خداوند در این آیات به آن اشاره دارد، تجلّی اش در روایات و ارشاداتی است که رسول اکرم صلی الله علیه و آله آنها را بیان می کند. هزاران حدیثی که از شیعه و سنی نقل شده، از سنخ همان حکمت‌های الهی است. شاید این حکمتها در شرایطی خاص، در اختیار افرادی غیر از پیامبران هم قرار بگیرد؛ چنانکه قرآن کریم می فرماید: ﴿يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ﴾ (بقره (۲) / ۲۶۹)

با توجه به مطالب ذکر شده، می توان بدین نتیجه دست یافت که کسانی که امروزه این مطلب را ادعا می کنند که قرآن کریم چیزی جز یک سری معانی نیست که بر قلب پیامبر صلی الله علیه و آله نازل شده و آن معانی بر زبان پیامبر جاری شده و قالب عبارات بشری را گرفته، چطور می توانند بین کتاب و حکمت تمایز قائل شوند؟ بنابه تصریح

آیات قرآن کریم، پیامبر از نزد خودش هیچ چیز نداشته است و همه را از خداوند آموخته است: ﴿وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُن تَعْلَمُ﴾ (نساء ۴ / ۱۱۳). لذا وحی بر پیامبر اکرم به دو صورت بوده است: هم وحی بیانی و هم وحی رسالی؛ یعنی هم وحی به صورت فقط معانی و هم وحی به صورت الفاظ و معانی توأم.

سؤال: لطفاً در خصوص معنای واژه وحی توضیح بفرمائید:

آقای دکتر میرباقری:

وحی دارای یک معنای کلی است: «الإشارة السريعة»؛ یعنی یک امر سریع، تفهیم خفی، تفهیم رمزی که انسان به کسی چیزی را بفهماند، ولی نه به صراحت. بعد از تعریف لغوی، باید گفت که وحی مصادیقی پیدا می‌کند که این مصادیق متعدّد در قرآن ۹ بار ذکر شده است. البته بیشترین کاربرد این کلمه در همین وحی رسالت است. وحی رسالت حدود ۷۰ بار در قرآن اشاره شده است. ۸ مصداق دیگر که در قرآن آمده، به هرکدام ۲ بار در قرآن اشاره شده است.

۹ مصداق وحی که در قرآن ذکر شده به این شرح است که: ۵ مورد وحی خدا است، یک مورد وحی ملائکه است، یکی مصداق وحی الهی است، ۲ مورد هم وحی شیاطین را بیان می‌کند.

- وحی خداوند به انسان به دو صورت است: وحی در زمینه شریعت و وحی در زمینه غیر شریعت؛ مثل وحی خداوند به مادر حضرت موسی عليه السلام: ﴿فَأَوْحِينَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ، فَاذَا خَفْتِ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلا تَخَافِي وَلا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ (قصص ۲۸ / ۷)

- در مرحله بعد، وحی خداوند به ملائکه است که در شب جنگ بدر است که:

﴿وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى الْمَلَائِكَةِ﴾ (انفال ۸ / ۱۲)

- در مرحله بعد، وحی به حیوانات است که نمونه‌ای از آن را قرآن کریم ذکر

می‌کند: ﴿وَأوحى إلى النحل أن اتخذي من الجبال بيوتاً﴾ (نحل (۱۶) / ۶۸)

- وحی ملائکه به انسان که در آیه آخر سوره شوری مطرح می‌شود: ﴿و كذلك أوحينا إليك روحاً من أمرنا ما كنت تدري ما الكتاب ولا الإيمان ولكن جعلناه نوراً نهدي به من نشاء من عبادنا﴾ (شوری (۴۲) / ۵۲) سخن گفتن ملائکه با حضرت مریم نیز از همین نوع وحی به شمار می‌آید.

- وحی انسان به انسان هم مصداق دیگری است که قرآن به آن اشاره دارد:

﴿فخرج على قومه من المحراب فأوحى إليهم﴾ (مریم (۱۹) / ۱۱)

- مصداقی دیگر از وحی، وحی شیاطین به انسان است: ﴿وإن الشياطين ليوحون إلى أوليائهم ليجادلوكم﴾ (انعام (۶) / ۱۲۱)

اینها همه مصداقی یک معنا هستند و آن معنا تفهیم خفی است یا تفهیم یک مطلب به صورت رمزی و در خفا و گاهی هم به صورت اشاره. به طور کلی، باید گفت که معنا متعدّد نیست؛ بلکه کاربردهای متعدّد از یک معنی واحد است.

سؤال: با توجه به آنچه ذکر شد، آیا وحی واژه‌ای است با تعدّد وضع؟!

آقای دکتر شاهرودی:

اگر به معنای وحی در لغت، توجه گردد و به کاربردهای گوناگون این واژه در قرآن کریم دقت شود، شاید بتوان به این سؤال پاسخ داد که آیا واژه وحی و استعمالات آن در قرآن کریم از مقوله استعمال لفظ مشترک در معانی متعدّد است؛ یعنی اشتراک لفظی دارد یا اینکه احیاناً استعمال لفظ وحی در معانی و مفاهیمی که در قرآن کریم دارد، از باب اشتراک معنی باشد؛ یعنی حقیقت واحده‌ای در تمامی این مستعمل‌فیه‌های واژه وحی وجود دارد با تفاوت‌هایی که در هر یک از معانی هست. برای مثال، واژه شیر در معانی و مصداقی گوناگونی به کار می‌رود که با وجود

تفاوت‌های موجود، یک وجه اشتراکی بین تمامی این نمونه‌ها هست که مشترک معنوی هستند. باید دید که وحی در چه معانی‌ای به کار رفته است. اگر در معانی مستعمل فیه برای کلمه وحی تفاوت ماهوی مشاهده شود، در آن صورت می‌توان به تعدد وضع قائل شد. در قرآن کریم تا حدود ۷۰ بار کلمه وحی استعمال شده است که معنای وحی رسالی آن این است که خداوند متعال به بندگان خاص خود با اهدافی عالی، پیامی را رسانده است؛ بدون اینکه دیگران از شیوه رسیدن این پیام شناختی داشته باشند. یا سایر معانی وحی که ذکر شد. بدین ترتیب، به نوعی اشتراک معنوی برای مفهوم وحی در استعمالات گوناگونش می‌توان دست یافت؛ حتی آنجا که خدا القای امری به فرشتگان را مطرح می‌کند. صرف نظر از سایر معانی وحی، در خصوص معنای رسالی وحی نوعی تفاوت ماهوی مشاهده می‌شود. اما باید گفت که میان سایر معانی وحی و معنای رسالی وحی نوعی اشتراک لفظی می‌توان قائل شد، نه اینکه وحی دارای تعدد وضع باشد.

سؤال: حال که بیان می‌شود که الفاظ و معانی قرآن هر دو از جانب پروردگار عالم بر قلب رسول اکرم صلی الله علیه و آله نازل شده است. آیا مستنداتی هم بر این مدعا وجود دارد؟

آقای دکتر میرباقری:

از آنجا که وحیانی بودن الفاظ قرآن را برخی از افراد مسلمان مطرح کرده‌اند، در این بخش، به بیان مستندات قرآنی بسنده می‌کنیم؛ اگرچه مستندات عقلی نیز به حد کافی در این خصوص وجود دارد. باید برای یک فرد مسلمان با زبان قرآن صحبت کرد و از مستندات قرآنی بهره گرفت. به عبارت دیگر، قرآن را باید به گونه‌ای معرفی کرد که خود قرآن معرفی کرده است. این کار نادرست است که قرآن را به گونه‌ای معرفی کنند که با آیات آن مغایرت داشته باشد. در قرآن کریم آمده است:

- ﴿وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ * نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ * عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ

* بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ﴾ (شعراء (۲۶) / ۱۹۲-۱۹۵)

- ﴿حَمِّ * وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ * إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ﴾ (زخرف (۴۳) / ۱-۳)

- ﴿إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ * فِي كِتَابٍ مَكْنُونٍ * لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ * تَنْزِيلٌ مِنْ رَبِّ

الْعَالَمِينَ﴾ (واقعه (۵۶) / ۷۷-۸۰)

علاوه بر این آیات، باید متذکر شد که خطابهای قرآن کریم به پیامبر اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حاکی از این است که حتّی الفاظ هم بر پیامبر اکرم نازل شده است. برای مثال: ﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ﴾ (طلاق (۶۵) / ۱) یا بسیاری از خطابات قرآن کریم به پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ که دارای انواع گوناگونی است.

سؤال: در خصوص مستندات قرآنی ذکر شده اگر نکته‌ای وجود دارد،

بفرمایید.

آقای دکتر شاهرودی:

واضح و روشن است که آنچه انسان را می‌سازد، جسم تنها یا روح تنها نیست و این هر دو با هم وجود انسان را می‌سازد. الفاظ همچون ظرفی هستند برای انتقال معانی؛ یعنی الفاظ کاشف از معانی هستند که در دل یک فرد وجود دارد. اگر آیه‌ای یا لاقلاً یک دلیل عقلی وجود داشت که نصّ در این مطلب بود که وحی با لفظ و معنا صورت گرفته است؛ ساده‌تر می‌توانستیم حکم کرد. متأسفانه استدلال‌ات مطرح شده محکم به نظر نمی‌رسد.

آقای دکتر معارف:

خوب است که به این نکته توجه شود که یکی از شئون پروردگار عالم خالقیت

است. ﴿أَفَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ﴾ (نحل (۱۶) / ۱۷) قدری از این خالقیت را خداوند در

اختیار حضرت عیسی قرار داده است و به او دستور داده است که بگو و حضرت عیسی عَلَيْهِ السَّلَام می گوید: «إِنِّي أَخْلَقُ لَكُمْ... بِإِذْنِ اللَّهِ» (آل عمران (۳) / ۴۹) یعنی به اذن الهی تصریح دارد و اعتراف می کند. بر فرض، اگر خداوند تعالی شأن جعل الفاظ را در اختیار رسول خدا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قرار داده است، آیا جایی به این مسئله تصریح کرده است؟ یا خود رسول اکرم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به این مسئله اشاره ای دارد؟ از آنجا که هیچ تصریحی در این خصوص وجود ندارد، می توان به این نتیجه رسید که چنین شأنی، یعنی شأن جعل الفاظ قرآن، به پیامبر اکرم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ داده نشده است. وقتی خود خداوند این وحی را لفظاً و معنی به خودش نسبت می دهد، چه اصراری است که به حساب رسول اکرم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ گذاشته شود؟

آقای دکتر میر باقری:

در خصوص اینکه قرآن لفظاً و معنی نازل شده است، در قرآن کریم تصریحاتی وجود دارد: «إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا» (زخرف (۴۳) / ۳) «إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا» (یوسف (۱۲) / ۲) جایگاه نزول قرآن کریم قلب پیامبر اکرم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ است و این قرآن به زبان عربی بر قلب ایشان نازل شده است و عربیت قرآن کریم قبل از نزول آن بوده است.

آقای دکتر شاهرودی:

توجه داشته باشید که «عربیاً» در آیه مبارکه نقش حال مقدره دارد. حال در زبان عربی، دارای چند صورت است. حال مقارنه، حال مقدره، حال محکمیه؛ که در این آیه مبارکه «عربیاً» حال مقدره است و عربیت حالتی است که بر قرآن عارض شده است. اگرچه آیات مطرح شده هر کدام به نوعی دلالت بر این مسئله دارد؛ اما تصریح ندارد بر اینکه قرآن لفظاً و معنی نازل شده است.

سؤال: لطفاً نظر تان را در خصوص آیه ﴿إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا﴾ بفرمایید.

آقای دکتر شاهرودی:

با توجه به بحث مجاز، اگر پیام آیه را مجازاً تعبیر به قول بکنیم باز هم دلیلی بر نزول الفاظ قرآن نخواهد بود. قول ثقیل می تواند یک پیام عرشی، یک وحی ثقیل باشد، نه صرفاً قول و الفاظ.

آقای دکتر پهلوان:

بر فرض اینکه «قول ثقیل» به معنای الفاظ قرآن تلقی نشود، شایسته است که به معنای «قُل» توجه شود که در بسیاری از آیات قرآن کریم آمده است. «قُل» به معنای «بگو» است و خطاب مستقیم به رسول اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ است. باید توجه داشت که اصل بر حقیقت است، نه بر مجاز و نمی توان گفت که در عبارت «قول ثقیل» مجاز به کار رفته است. مگر آنکه دلیلی بر این مدعا دلالت نداشته باشد. یعنی در آیه نازل شده، لفظ «قُل» آمده و پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عیناً همان لفظ «قُل» را به کار می برند. اگر فقط نزول معنا از جانب پروردگار بود و الفاظ از سوی پیامبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ جعل شده بود، دیگر لزومی نداشت که رسول اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بفرمایند: «قُل»؛ یعنی: حتی تا کوچک ترین عبارات قرآن عیناً وحی است و هیچ گونه دخل و تصرفی در آن صورت نگرفته است.

سؤال: آیا پدیده وحی می تواند یک امر تجربی باشد؟ و آیا این تجربه قابل

بسط است؟

آقای دکتر پهلوان:

وحی پدیده ای است که همگان به اصل آن اعتقاد دارند و کسی اصل آن را منکر نیست. اما در عین حال، پدیده ای است که نمی توان آن را ترسیم کرد؛ مثل سایر مدرکات نیست که بتوان آن را بازگو کرد؛ لذا در این بحث محدودیت هایی وجود دارد

و بزرگان و دانشمندان و فلاسفه و عرفاء و اهل معرفت را به تأنی واداشته است. نکته قابل ذکر اینکه با توجه به شواهد موجود، اطلاق کلمه تجربه بر وحی و تجربی دانستن آن ناصحیح است؛ زیرا خاصیت علوم تجربی ابطال‌پذیری است که با تحقیق کردن و بررسی نمودن در آزمایشگاهها حاصل می‌شود؛ حال آنکه در خصوص وحی چنین امکانی وجود ندارد. پس اگر امکان تجربه وجود نداشته باشد، امکان بسط آن نیز وجود ندارد و عبارت «بسط تجربه نبوی» عبارتی ناصحیح است.

سؤال: با وجود همه مباحث مطرح شده، حال این سؤال پیش می‌آید که نقش رسول اکرم صلی الله علیه و آله در خصوص وحی چه بوده است؟
آقای دکتر معارف:

با توجه به اینکه رابط میان ذهن افراد صرفاً الفاظ است نه چیز دیگری، می‌توان گفت که در مورد قرآن نیز وضع چنین است؛ یعنی قرآنی که در عالم بالاست، دلیلی وجود ندارد که از سنخ الفاظ باشد. علامه طباطبایی می‌فرماید که آیه ﴿وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِيَّ حَكِيمٌ﴾ (زخرف (۴۳) / ۴) بر این معنا دلالت دارد و وقتی که قرار است در اختیار بشر قرار گیرد - چون بشر چیزی جز الفاظ و عبارات نمی‌شناسد - در قالب الفاظ نازل می‌شود. در اینکه معانی بلند وحی در لباس الفاظ ریخته می‌شود، تردیدی وجود ندارد. مسئله بر سر آن است که فاعل این کار چه کسی است؟ یعنی آیا این خداوند است که لباس الفاظ را بر تن معانی وحی می‌پوشاند یا پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله عهده‌دار این امر است؟ و چنان‌که گفتیم، وقتی خداوند خود را فاعل این امر می‌داند، چه اصراری است که ما پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله را جاعل الفاظ قرآن بدانیم؟ خود خداوند می‌فرماید: ﴿إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا﴾ (زخرف (۴۳) / ۳)

ضمناً باید به دو نکته توجه داشت؛ اول آنکه این مباحث نباید با مباحث توحید

افعالی مخلوط شود؛ زیرا این دو به طور کلی از هم جدا هستند؛ و ثانیاً اینکه مسئله قرآن کریم، مسئله‌ای ویژه است که خداوند نسبت به آن حساسیت ویژه‌ای دارد. خداوند بنا بر نص صریح آیات قرآن، برای قرآن کریم گارد ویژه قرار می‌دهد. ﴿عالم الغیب فلا یظهر علی غیبه أحداً﴾ * إلا من ارتضى من رسول فإنه یسلک من بین یدیه و من خلفه رسداً لیعلم أن قد أبلغوا رسالات ربهم ﴿ (جن / ۷۲) / ۲۸) خداوند - تبارک و تعالی - به دلیل مسئله وحی خطاب به رسول اکرم ﷺ می‌فرماید: ﴿لو تقول علينا بعض الأقویل لأخذنا منه بالیمین، ثم لقطعنا منه الوتین﴾ (الحاقه / ۶۹) / ۴۴-۴۶) خداوند در مسئله وحی رسول اکرم را فردی منفعل و منتظر معرفی می‌کند. قرآن کریم می‌فرماید: ﴿قد نرى تقلب وجهك فی السماء﴾ (بقره / ۲) / ۱۴۴ و یا آیه مبارکه ﴿قل ما یکون لی أن أبدله من تلقاء نفسی﴾ (یونس / ۱۰) / ۱۵)

همه این نکات دلالت دارد بر اینکه قرآن کریم و اصلاً پدیده وحی، مقوله‌ای است که در اختیار خود خداوند است؛ هم به لحاظ ماهیت و هم به لحاظ عبارت و هم به لحاظ ساختار و هم به لحاظ نزول تدریجی اش و هم به لحاظ... در همه موارد پدیده وحی در اختیار خداوند است و به خاطر همین امور است که این کتب آسمانی معجزه است. در خصوص قرآن، اعجاز لفظی و معنوی توأم است؛ یعنی قرآن کتابی است که هم لفظ آن موضوعیت ویژه دارد و معجزه است و هم معنای آن دارای موضوعیت است و معجزه می‌باشد و بحث تحدی قرآن کریم ناظر به هر دو بحث است.

در بحث تحدی، قرآن کریم می‌فرماید: ﴿وإن كنتم فی ریب مما نزلنا علی عبدنا فأتوا بسورة من مثله و ادعوا شهادكم من دون الله﴾ (بقره / ۲) / ۲۳. عبارت «من دون الله» دلالت دارد بر اینکه همگان را برای آوردن چیزی مثل قرآن دعوت کنید، به غیر از خدا! تجسم دعوت از پروردگار، تقلید از سبک مستقیم قرآنی است؛ همچنانکه در طول تاریخ، کسانی پیدا شده‌اند که بر طبق سبک قرآنی، سعی کرده‌اند سوره‌ای را

بیاورند. برای مثال مطابق سوره کوثر فردی گفته است: «إِنَّا أُعْطِينَاكَ الْجَوَاهِرَ، فَصَلَّ لِرَبِّكَ وَجَاهِرٍ إِنَّ مَبْغُضَكَ رَجُلٌ كَافِرٌ.» در عین زیبایی عبارات، باید گفت که سبک و اسلوب دزدیده شده است. لذا هر جا که قرآن کریم سخن از تحدی دارد، فقط ناظر به الفاظ نیست؛ به معنا و حتی سبک و اسلوب نیز هست.

آقای دکتر پهلوان:

قرآن کریم می‌فرماید: ﴿فَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ قَبْلَ أَنْ يَقْضَى إِلَيْكَ وَحْيُهُ﴾ (طه (۲۰) / ۱۱۴) بعد از مطالعه تفاسیر و شأن نزولهای ذکر شده در خصوص این آیه، به دست می‌آید که اگر صحبت نزول معانی به صورت انحصاری بوده باشد، این تعجیل از ناحیه پیامبر ﷺ موضوعیت نخواهد داشت. یک معنایی نازل شده و تا مدتی برای بیان آن فرصت باقی است و تعجیل معنا ندارد. اما اگر نزول الفاظ باشد، تعجیل موضوعیت پیدا می‌کند تا مبدا و وحی نازل شده فراموش شود.

پیامبر برای بازگو کردن عین لفظ قرآن شتاب می‌کرده‌اند که آیات و الفاظ و کلمات عیناً بیان شود و برای معنا این مطلب متصور نیست و شتابی لازم نیست. و البته این مطلب هم که ممکن است پیامبر معانی را نیز فراموش کنند، امری محال است؛ زیرا اولاً نسیان و سهو در پیامبر راه ندارد و ثانیاً دور از شأن نبوت است و با شأن نبوت منافات دارد که یک سری معانی بر پیامبری القاء شود و او هم فراموش کند که چه مطلبی بر او نازل شده است؛ لذا معانی چیزی نیست که از خاطر برود.

آقای دکتر میرباقری:

هرگاه امر بین قرآن و فردی دایر شود، باید قرآن و دفاع از قرآن برگزیده شود و در قدم اول قرار بگیرد. و در این راستا سخنان ناروایی که متوجه نبی اکرم ﷺ است باید پاسخ داده شود. اگر امروزه می‌گویند که دانش پیامبر اکرم ﷺ همانند دانش

مردم زمان ایشان بوده است و متناسب با آن زمان سخن گفته‌اند، یا می‌گویند حتی احکام قرآن متناسب با این زمان نیست و صرفاً در زمان نزول کاربرد دارد، یا حتی می‌گویند که قرآن عصمت ندارد، همه اینها نتیجه این بحث است که قرآن ساخته دست بشر است و پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله در فرآیند تولید آن نقش داشته است. پس باید توجه داشت که قائل شدن به تفکراتی این چنین پیامدهایی دارد که گاه به کفر منجر می‌شود. لذا قطعاً باید گفت که قرآن لفظاً و معنی از ناحیه خداوند - تبارک و تعالی - نازل شده است و پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله شأن دریافت وحی و پس از آن تعلیم آن را به عهده داشته است.

سؤال: اگرچه در این خصوص، مطالب بسیاری باقی مانده است، اما لطفاً به عنوان نتیجه‌گیری و جمع‌بندی، اگر مطلبی هست بفرمایید.
آقای دکتر پهلوان:

گاهی در برخی از مباحث، برای اثبات مطلبی صرفاً به یک آیه از قرآن کریم بسنده می‌شود، اما در خصوص وحی باید گفت که دهها آیه بر این مسئله دلالت دارد که قرآن کریم لفظاً و معنی از جانب پروردگار نازل شده است و پیامبر صلی الله علیه و آله در فرآیند وحی تا حدی امین بوده‌اند که حتی واژگانی مثل «قُل» یا عبارتهایی مثل «یا أَيُّهَا النَّبِيُّ» در جای خود محفوظ است. به نظر می‌رسد که قائل شدن به این نکته که قرآن کریم صرفاً به صورت معانی نازل شده است، سخنی به گزاف باشد.

آقای دکتر معارف:

بحث معجزه یکی از مهم‌ترین مباحث به شمار می‌رود. قرآن کتابی است که لفظ و معنای آن هر دو موضوعیت دارد. قرآن یعنی یک رشته معانی ریخته شده در یکسری از الفاظ معهود.